

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

LA PASSIÓ PER L'EVANGELITZACIÓ

Jesús, mestre de l'anunci

Avui ens fixem en Ell com a mestre de l'anunci. Deixem-nos guiar per l'episodi en el qual predica a la sinagoga del seu poble, Natzaret. Jesús llegeix un fragment del profeta Isaïes i després sorprèn a tots amb una «predicació» molt breu, d'una sola frase, una de sola. I diu així: «Avui es compleix aquesta escriptura que acabeu d'escoltar» (Lc 4,21). Aquesta va ser la predicació de Jesús: «Aquesta escriptura, que acabeu d'escoltar, avui s'ha acomplert». Això significa que per a Jesús aquest passatge profètic conté l'essencial d'allò que Ell vol dir d'ell mateix. Per tant, cada vegada que nosaltres parlem de Jesús, hauríem de recalcar el seu primer anunci. En Ell s'hi poden identificar cinc elements essencials.

El primer element és l'alegria. Jesús proclama: «L'Esperit del Senyor reposa sobre meu [...]. M'ha enviat a portar la bona nova als pobres», és a dir, un anunci de letícia, d'alegria.

El segon aspecte: l'alliberació. Jesús diu que ha estat enviat «a proclamar

als captius la llibertat». Això significa que qui anuncia Déu no pot fer proselitisme, no, no pot pressionar els altres, sinó alleugerir-los: portar pau, no portar sentiments de culpa.

Tercer aspecte: la llum. Jesús diu que ha vingut a portar «als cecs el retorn de la llum». Crida l'atenció que, en tota la Bíblia, abans de Crist mai no apareix la guarició d'un cec, mai. Però aquí no es tracta només de la vista física, sinó d'una llum que fa veure la vida d'una manera nova.

Quart aspecte: la guarició. Jesús diu que ha vingut a «posar en llibertat els oprimits». Oprimat és qui en la vida se sent aclaparat per alguna cosa que passa: malalties, fatigues, angoixes, sentiments de culpa, errors, vicis, pecats... Però la bona notícia és que amb Jesús el pecat, que sembla invencible, ja no té la darrera paraula.

Una darrera cosa: aquesta bona nova està adreçada «als pobres». Són els predilectes de Déu.

Dimecres, 25 de gener de 2023

REFLEXIONS

«On em voleu, Senyor, portar?»

Dues noies i un noi, companys d'escola, han continuat l'amistat un cop a la universitat. Participen en un grup de fe parroquial. El mossèn que els acompanya els ha proposat que facin exercicis espirituals. Ho ha motivat així: «Teniu una edat i heu fet un procés personal de seguiment de l'Evangeli molt positiu. Us convidaria refermar el seguiment de Jesús, trencar els lligams que ho impedeixen. Recuperar la criatura neta i lliure per estimar, per respondre a la crida que Déu ens fa per construir el Regne. No us podeu acontentar amb una vida mediocre, amb anar fent i poc més, amb paraules i paraules que no menen al compromís per a la millora de la sort dels vulnerables». El suggeriment del mossèn no va ser en va. Els deixà una inquietud.

El desig de viure amb plenitud hi era. Van buscar més informació a la xarxa. Deia una web: «Els exercicis espirituals, seguint la metodologia de sant Ignasi, són una experiència personal que pretén transformar la vida per a fer-la més evangèlica. Se segueix un mètode que s'acomoda a la realitat de cada individu, al que va experimentant, que és afavorit per la possibilitat d'un acompanyament personal.»

El mossèn afegí, ampliant la informació, que «la presència de l'Esperit que actua en cadascú de nosaltres, en els exercicis, ens ajuda a alliberar els nostres cors de lligams que esclavitzen i ens permet buscar i realitzar la voluntat de Déu en la nostra vida.

Es comencen els exercicis des del present, es desconeix on poden portar. És evident que en pocs dies no es fan miracles però els exercicis poden fer avançar cap a la renovació, ajudant a configurar una actitud generosa i confiada en el Senyor que afavoreixi la pregunta: «On em voleu, Senyor, portar? Què voleu que faci?».

Després de dubtes i consultes van anar d'exercicis durant una setmana. En tornar, es trobaren amb el mossèn. Compartiren amb ell l'experiència, cadascú des de la seva vivència personal. L'un posà l'accent en el descobriment de Jesús: del seu dir i del seu fer que l'ha portat a més coneixement i més estimació. L'altre li comenta que ha descobert que, ben a prop, hi ha molts cristians que funcionen segons aquest estil, «el Regne és més proper del que ens pensem». La tercera insistia: «Al Regne, no podem deixar d'afegir-hi el nostre esforç per consolidar-lo.»

Enric Puig Jofra, SJ

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

21. □ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Jt 2,11-19 / SI 105 / Mt 19,16-22]. Sant Pius X, papa (1903-1914), nascut a Riese (1835); sant Privat, bisbe i mr.; sants Bonosi i Maximià, mrs., patrons de Blanes.

22. □ Dimarts [Jt 6,11-24a / SI 84 / Mt 19,23-30]. Benaurada Verge Maria Reina, i altres advocacions; sant Timoteu, mr. a Roma (303).

23. ■ Dimecres [Jt 9,6-15 / SI 20 / Mt 20,1-16]. Santa Rosa de Lima (1586-1617), vg. terciària dominicana del Perú; sant Felip Benizzi (1233-1285), prev. servita.

24. ■ Dijous [Ap 21,9b-14 / SI 144 / Jo 1,45-51]. Sant Bartomeu (o Natanael), apòstol, de Canà de Galilea, venerat a l'Índia; santa Emília de Vialar, vg., fund.; santa Àurea, vg. i mr.

25. ■ Divendres [Rt 1,1-2a.3-6.14b-16.22 / SI 145 / Mt 22,34-40]. Lleida i Urgell: □ Sant Josep de Calassanç (1556-1648), prev. d'Urgell, aragonès, fund. Escola Pia a Roma (SchP, 1617), patró de les escoles cristianes; sant Lluís de França (1214-1270), rei, terciari franciscà i croat (morí prop de Cartago).

26. □ Dissabte [Rt 2,1-3.8-11;4,13-17 / SI 127 / Mt 23,1-12]. Santa Te-

resa de Jesús Jornet (Aitona, 1843 - Lliria, 1897), verge, fundadora de les Germanes dels Ancians Desemparats (Barbastre, 1873), patrona de la gent gran.

27. ■ Diumenge vinent, XXI de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Is 22,19-23 / SI 137 / Rm 11,33-36 / Mt 16,13-20]. Santa Mònica, mare de sant Agustí, patrona de les dones casades.

Diumenge XX de durant l'any (A)

COMENTARI

«Dona quina fe que tens! Que sigui tal com vols»

La dona cananea als peus de Crist (1784), de Jean Germain Drouais. Museu de la Santa Creu, Poitiers (França)

A l'AT, el poble d'Israel pensava que Déu només era el Déu d'Israel ja que l'havia escollit com a poble seu. Aquesta és també la sensació que poden tenir alguns cristians. Però si ens fixem en la primera lectura veiem que no és així: *Els estrangers que s'han adherit al Senyor, que es posen al seu servei per amor del seu nom... si es mantenen fidels a la meua aliança... acceptaré en el meu altar els seus holocaustos perquè tots els pobles (no solament el poble d'Israel) anomenaran el meu temple casa d'oració.* El que Déu valora no és el poble o raça sinó la fidelitat a l'aliança de Déu, als seus manaments. Per això pot estranyar d'entrada l'actitud de Jesús a l'evangeli. Es tracta d'una dona cananea, és a dir pagana, però que demostra una gran fe: *Senyor, fill de David, compadiu-vos de mi: la meua filla està endimoniada.* Creu que Jesús la pot alliberar del dimoni. L'actitud de Jesús ens crida molt l'atenció: primer no li *contesta ni una paraula* malgrat la insistència dels deixebles perquè l'atengui. Després li diu: *Només he estat enviat a les ovelles perdudes del poble d'Israel.* Com si diguéssim que els pagans en queden exclosos de la salvació que ve a portar. Però ella insisteix i l'adora: *es prosternà...* Jesús encara diu unes paraules més estranyes: *No està bé de prendre el pa dels fills per donar-lo als cadells.* Ens crida molt aquesta expressió. Però indica que Jesús durant la seva vida es va adreçar només al poble jueu, no als pagans; és a dir, als fills i no als gossets que hi ha per casa. De fet, posa a prova la fe d'aquella dona i així ho veiem al final: *Dona quina fe que tens! Que sigui tal com vols. I a l'instant es posà bona la seva filla.* La fe ho pot tot. Moltes vegades pot semblar que Déu no ens escolta però no és així, és que la nostra fe no és prou forta com la de la cananea. Es compleix el que diu Pau: *Déu ha deixat els uns i els altres captius de la desobediència per compadir-se finalment de tots.* Déu estima tothom i dona la salvació a tothom, jueus i pagans: només cal que la nostra fe sigui prou forta.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 56,1,6-7)

Diu el Senyor: «Compliu els vostres manaments, obreu el bé, que està a punt d'arribar la meua salvació, i de revelar-se la meua bondat. Els estrangers que s'han adherit al Senyor, que es posen al seu servei per amor del seu nom i volen ser els seus servidors, si es guarden de violar el repòs del dissabte i es mantenen fidels a la nova aliança, els deixaré entrar a la muntanya sagrada i celebrar les seves festes en la meua casa d'oració; acceptaré en el meu altar els seus holocaustos i les altres víctimes, perquè tots els pobles anomenaran el meu temple casa d'oració.»

▶ Salm responsorial (66)

R. *Que us lloïn les nacions, Déu nostre, que us lloïn tots els pobles alhora.*

Que Déu s'apiadi de nosaltres i ens beneeixi, / que ens faci veure la claror de la seva mirada. / La terra coneixerà els vostres designis, / i tots els pobles veuran la salvació. R.

Que s'alegrin els pobles i cridin de goig. / Vós regiu les nacions amb rectitud / i guieu els pobles de la terra. R.

Que us lloïn les nacions, Déu nostre, / que us lloïn tots els pobles alhora. / Que Déu ens beneeixi, / i el venerin d'un cap a l'altre de la terra. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 11,13-15.29-32)

Germans, tinc una cosa a dir-vos a vosaltres, els qui no sou jueus: Ja que soc el vostre apòstol, miro de posar ben alt el meu servei, esperant que els jueus, que són del meu llinatge, n'estaran gelosos i podré salvar-ne alguns. Si del fet d'haver estat ells exclosos n'ha vingut la reconciliació del món, què no vindrà quan ells s'incorporin? No serà un pas de mort a vida? Quan Déu concedeix a algú els seus favors i el crida, no es fa mai enrere. Vosaltres, en altre temps, no éreu obedients a Déu, però ara que ells l'han desobeït, Déu s'ha compadit de vosaltres; igualment Déu es vol compadir d'ells, que ara, mentre es compadia de vosaltres, no li han estat obedients. Déu ha deixat els uns i els altres captius de la desobediència, per compadir-se finalment de tots.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Mateu (Mt 15,21-28)

En aquell temps, Jesús es retirà a la regió de Tir i de Sidó, i sortí d'allà una dona cananea cridant: «Senyor, fill de David, compadiu-vos de mi: la meua filla està endimoniada.» Jesús no li contestà ni una paraula, però els deixebles li demanaven: «Despatxeu-la d'una vegada: només fa que seguir-vos i cridar.» Jesús els respongué: «Únicament he estat enviat a les ovelles perdudes del poble d'Israel.» Ella vingué, es prosternà i digué: «Senyor, ajudeu-me.» Jesús li respon: «No està bé de prendre el pa dels fills per tirar-lo als cadells.» Ella li contestà: «És veritat, Senyor, però també els cadells mengen les engrunes que cauen de la taula dels amos.» Llavors Jesús respongué: «Dona, quina fe que tens! Que sigui tal com vols.» I a l'instant es posà bona la seva filla.

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 56,1.6-7)

Esto dice el Señor: «Observad el derecho, practicad la justicia, porque mi salvación está por llegar, y mi justicia se va a manifestar. A los extranjeros que se han unido al Señor para servirlo, para amar el nombre del Señor y ser sus servidores, que observan el sábado sin profanarlo y mantienen mi alianza, los traeré a mi monte santo, los llenaré de júbilo en mi casa de oración; sus holocaustos y sacrificios serán aceptables sobre mi altar; porque mi casa es casa de oración, y así la llamarán todos los pueblos.»

▶ Salmo responsorial (66)

R. *Oh, Dios, que te alaben los pueblos, que todos los pueblos te alaben.*

Que Dios tenga piedad y nos bendiga, / ilumine su rostro sobre nosotros; / conozca la tierra tus caminos, / todos los pueblos tu salvación.

Que canten de alegría las naciones, / porque riges el mundo con justicia / y gobiernas las naciones de la tierra. R.

Oh, Dios, que te alaben los pueblos, / que todos los pueblos te alaben. / Que Dios nos bendiga; que le teman / todos los confines de la tierra. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 11,13-15.29-32)

Hermanos: A vosotros, gentiles, os digo: siendo como soy apóstol de los gentiles, haré honor a mi ministerio, por ver si doy celos a los de mi raza y salvo a algunos de ellos. Pues si su rechazo es reconciliación del mundo, ¿qué no será su reintegración sino volver desde la muerte a la vida? Pues los dones y la llamada de Dios son irrevocables. En efecto, así como vosotros, en otro tiempo, desobedecisteis a Dios, pero ahora habéis obtenido misericordia por la desobediencia de ellos, así también estos han desobedecido ahora con ocasión de la misericordia que se os ha otorgado a vosotros, para que también ellos alcancen ahora misericordia. Pues Dios nos encerró a todos en desobediencia, para tener misericordia de todos.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 15,21-28)

En aquel tiempo, Jesús salió y se retiró a la región de Tiro y Sidón. Entonces una mujer cananea, saliendo de uno de aquellos lugares, se puso a gritarle: «Ten compasión de mí, Señor Hijo de David. Mi hija tiene un demonio muy malo». Él no le respondió nada. Entonces los discípulos se le acercaron a decirle: «Atiéndela, que viene detrás gritando». Él les contestó: «Sólo he sido enviado a las ovejas descarriadas de Israel». Ella se acercó y se postró ante él diciendo: «Señor, ayúdame». Él le contestó: «No está bien tomar el pan de los hijos y echarlo a los perritos». Pero ella repuso: «Tienes razón, Señor; pero también los perritos se comen las migajas que caen de la mesa de los amos». Jesús le respondió: «Mujer, qué grande es tu fe: que se cumpla lo que deseas». En aquel momento quedó curada su hija.